

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 947/2021
13.05.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић, Данијеле Николић, Добриле Страјина и Марине Милановић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Гордана Пољакковић Дафна адвокат из ..., против туженог „ББ“ АД за промет робе на велико и мало из ..., ради утврђења злостављања на раду и накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3609/20 од 25.01.2021. године, у седници већа одржаној 13.05.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3609/20 од 25.01.2021. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3609/20 од 25.01.2021.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Суботици П1 3/19 од 01.10.2020. године, одбијен је тужбени захтев којим је тужила тражила да се утврди да је претрпела злостављање на раду код туженог од стране запослених ВВ и ГГ у периоду од ...2019. године до ...2020. године, те да се забрани свако даље злостављање, односно понављање злостављања и да се тужени обавезе да обезбеди извршење ове забране, односно спречи утврђено злостављање тако што ће ВВ и ГГ изрећи премештај у другу радну околину, као и да се обавезе тужени да тужили, на име накнаде штете, исплати: за душевне болове због повреде достојанства части и угледа, 150.000,00 динара и за страх 150.000,00 динара, све са законском затезном каматом од падања у доцњу до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3609/20 од 25.01.2021. године одбијена је жалба тужиле и првостепена пресуда потврђена.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену тужила је изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложила да се ревизија сматра изузетно дозвољеном, применом члана 404. ЗПП.

Одредбом члана 404. став 1. ЗПП, прописано је да се посебна ревизија може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побити ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу

равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Предмет тужбеног захтева је утврђење и спречавање злостављања на раду и накнада нематеријалне штете коју је тужила, према наводима тужбе, због тога трпела. Судови су о постојању злостављања тужиле на раду одлучили уз адекватну примену одредаба материјалног права, па имајући у виду и да одлука у споровима са овом врстом тражене правне заштите зависи од чињеничног стања утврђеног у сваком конкретном случају, то Врховни касациони суд налази да у конкретном случају не постоји потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права, као ни потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, што значи да нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП, на основу чега је и одлучено је као у првом ставу изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Према природи тражене правне заштите, применом члана 29. став 4. Закона о спречавању злостављања на раду („Службени гласник РС“ број 36/10), овај спор спада у парнице из радних спорова, а ставом 5. истог члана прописано је да се, ако овим законом нису предвиђена посебна правила, у споровима за остваривање судске заштите због злостављања на раду или у вези са радом, сходно примењују одредбе закона којим се уређује парнични поступак. Законом о спречавању злостављања на раду није предвиђено да је у овој врсти спорова ревизија увек дозвољена, а према одредби члана 441. ЗПП, у парницама из радних спорова ревизија је дозвољена само у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Ван ових радних спорова ревизија није дозвољена, осим уколико се тужба не односи на новчано потраживање, када се примењује општи режим допуштености овог правног лека, према вредности спора.

Одредбом члана 23. став 3. ЗПП („Службени гласник РС“ број 55/14), који регулише дозвољеност ревизије у свим споровима који нису правноснажно решени до 31.05.2014. године, односно до дана ступања на снагу овог закона, прописано је да је ревизија дозвољена у свим поступцима у којима вредност предмета спора побијеног дела прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради заштите од злостављања на раду и накнаде штете, поднета је 11.06.2019. године, а вредност побијеног дела правноснажне пресуде је 300.000,00 динара.

Имајући у виду да се тражена правна заштита не односи на заснивање, постојање или престанак радног односа, а да вредност побијеног дела новчаног потраживања очигледно не прелази динарску противвредност 40.000 евра, то је Врховни касациони суд нашао да је ревизија недозвољена, применом члана 23. став 3. ЗПП.

На основу изнетог, применом члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа-судија
Бранислав Босиљковић, с.р.**

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Марина Антонић